

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΝ
ΝΥΜΦΗΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΝ

**Ευλογήσαντος του Ιερέως αρχόμεθα του ψαλμού
Ψαλμός ΡΜΒ΄. 142.**

Κύριε, εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου. Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου, εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου. Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς, ως νεκρούς αιώνος, και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείρας μου, η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. Ταχύ εισάκουσόν μου, Κύριε, εξέλιπε το πνεύμά μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού, και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποίησόν μοι το πρωΐ το έλεός σου, ότι επί σοί ήλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, οδόν, εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κύριε, προς σε κατέφυγον. Δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ει ο Θεός μου. Το Πνεύμα σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία. Ένεκεν του ονόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλος σου ειμί.

Ευθύς εις ήχον δ'.

Θεός Κύριος και επέφανεν ημίν, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. (τετράκις).

Είτα το Τροπάριον. Ἦχος δ'.

Ο Ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τη πολυσόφῳ καὶ κλυτῇ Ἀθληφόρῳ, Αἰκατερίνῃ τῇ τοῦ Κτίσαντος νύμφῃ, προσέλθωμεν οἱ πάσχοντες βοῶντες ἐκ ψυχῆς. Μάρτυς ἀξιάγαστε, ἐξελοῦ τους σους δούλους, τῆς παρούσης θλίψεως, καὶ μελλούσης ἀνάγκης. Σὺ γὰρ μεγίστην ἔχεις πρὸς Χριστόν, καὶ παρρησίαν, σεμνή καὶ οἰκείωσιν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προ'ἴστασο πρεσβεύουσα, τὴς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τὴς δε διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σου, σους γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἴτα τὸν Ν' Ψαλμόν.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλείον πλύνον με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ δια παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἀν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνέληφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἰδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἀδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ραντιεῖς με υσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ ευφροσύνην, ἀγαλλιάσονται οστέα

τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν

τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμα σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ

στήριξόν με. Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε
επιστρέψουσι. Ρύσαι με εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός της
σωτηρίας μου, αγαλλιάσεται η γλώσσα μου την δικαιοσύνην
σου. Κύριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεύει
την αίνεσίν σου. Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν έδωκα αν,
ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις. Θυσία τω Θεώ πνεύμα
συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην, και τεταπεινωμένην
ο
Θεός ουκ εξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, εν τη ευδοκία σου
την
Σιών και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ. Τότε ευδοκήσεις
θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα. Τότε
ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Είτα αρχόμεθα του κανόνος.
Αικατερίνης σωθείημεν πρεσβείαις. Αμήν.

Ωδή α'. Έχος πλ. δ'. Υγράν διοδεύσας.
Ακήρατε νύμφη του Ιησού, πρόσχες ουρανόθεν, και ενώτισαι
τας φωνάς, των πίστει θερμή σοι προσιόντων, Αικατερίνα και
δος τα αιτήματα.

Ιλέω σου όμματι ευμενώς, ίδε καλλιμάρτυς, της ψυχής μου
την συντριβήν, και όρεξον χείρα βοηθείας, Αικατερίνα τω σοι
ατενίζοντι.

Κενώσας οργίλωσ ο δυσμενής, τη ψυχή μου Κόρη, την
πικρίαν των ηδονών, νεκρόν με κατέστησεν αθλίως, αλλ'
ενιστάσα συ Μάρτυς με ζώωσον.

Θεοτοκίον.
Αγνείας ταμείον θεοειδές, και δικαιοσύνης, πρυτανείον
φωτολαμπές, Αγνή θεοχώρητε Παρθένε, αγιάσόν μου και σώμα
και έννοιαν.

Ωδή γ'. Συ ει το στερέωμα.
Τείχος οχυρώτατον, Αικατερίνα πανθαύμαστε, γενού ημίν,

τοὺς προσδεχομένους, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν.

Ἐξαρὸν τὴν θλίψιν μου, καὶ τὴν πικρίαν τῶν πόνων μου, εἰς ἀληθῆ, χαρμονὴν μετὰθεος, καὶ γλυκεῖαν ἀνάψυξιν.

Ῥώσιν πολυπόθητον, τοὺς ἀσθενέσι χορήγησον, νύμφη Χριστοῦ, καὶ τοὺς τεθλιμμένους, τὴν τερπνὴν ἀγαλλίασιν. Θεοτοκίον.

Ἰασιν καὶ λύτρωσιν, εὐλογημένη Πανάμωμε, δίδου ἡμῖν, τοὺς υμνολογοῦσι, τῆς σῆς δόξης τὸ μέγεθος.

Διάσωσον Παρθενομάρτυς τοῦ ψόγου Αἰκατερίνα, ἐκ ποικίλων ἀρρωστημάτων καὶ θλίψεων, τοὺς ἐξαιτούντας τὴν θείαν σου προστασίαν.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἰάσαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεύς, δι' οὗς ἡ παράκλησις γίνεται, καὶ ψάλλομεν το,
Κύριε ἐλέησον, ιε'.

Ὁ Ἱερεύς. Ὅτι ἐλεήμων. Καὶ εὐθύς λέγομεν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Τα ἄνω ζητῶν.
Παρθένε σοφὴ, καὶ Ἀθληφόρε ἐνδοξε, καὶ νύμφη Χριστοῦ, Αἰκατερίνα πάνσεμνε, κακῶν τὴν ἀπολύτρωσιν, καὶ παντοίων πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, καὶ τὸν σὸν νυμφίον δυσώπει παρασχεῖν, τοὺς πόθῳ γεραίρουσι τοὺς ἄθλους σου.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.
Νοσημάτων ἀπάλλαξον, καὶ ὀδυνηρῶν συντριμμμάτων ἀνόρθωσον, τοὺς προστρέχοντας τῆ σκέπη σου, ὦ Κατερίνα πολυδόξαστε.

Η πρεσβεία σου γένοιτο, δρόσος θυμηδίας και παρακλήσεως, τοις παλαιούσιν εν θλίψεσι, και εταζομένοις δεινοίς μάστιξοι.

Σεσωσμένους προσάγαγε, τω τερπνώ νυμφίω σου Καλλιπάρθενε, τους εκ χώρας παραβάσεων, τεταπεινωμένους επανήκοντας.

Στεναγμοίς τε και δάκρυσιν, επικαμπτομένη τοις των προσφύγων σου, τας οδύνας τούτων κούφισον, ω Αικατερίνα τη ση χάριτι.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης κηήσασα, τον ωραίον κάλλει Χριστόν, Πανάμωμε, ου καμού τοις ωραιότησι, θέλξον πανολβίως την διάνοιαν.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Θραύσον την ισχύν του δολίου πολεμήτορος, του επιτιθεμένου καθ' ημών, μανικώς Αικατερίνα καλλιπάρθενε.

Έκχεον ημίν, πρεσβειών σου την χρηστότητα, και υγίασον ημάς ολοτελώς, τους κατ' άμφω ασθενούντας σεμνοπάρθενε.

Ίδοιμι σεμνή, εν καιρώ των περιστάσεων, την θερμήν σου και ταχείαν αρωγήν, μεταβάλλουσαν των πόνων την τραχύτητα.

Θεοτοκίον.

Η τον αγαθόν, σωματώσασα δι' έλεος, την αθλίαν μου οικτείρησον ψυχήν, και αγάθυνον αυτήν θεοχαρίτωτε.

Ωδή στ'. Ιλάσθητι μοι Σωτήρ.

Μαρτύρων περιφανές, ως αληθώς σεμνολόγημα, Αικατερίνα σοφή, ημάς καθοδήγησον, προς τρίβον σωτήριον, θείων μαρτυρίων, του λαμπρώς σε μεγαλύναντος.

Εκ πλήθους αμαρτιών, εις πλήθος θλίψεων έφθασα και καταιγίδες κακών, νυν περιδονούσι με, αλλά συ προφθάσασα, ω

Μεγαλομάρτυς, της ορμής με λύτρωσαι.

Νεκρώσασα αληθώς, ταις ζωηφόροις πρεσβείαις σου, σαρκός μου τας εκτροπάς, την ψυχήν μου ζώωσον, και ταύτην καρδίωσον, προς ζωής αρίστης, αναβάσεις μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ποικίλοις περισπασμοίς, και πειρασμοίς περιπέπτωκα, του ψεύδους τας απαρχάς, ο τάλας δρεπόμενος, αλλ' ω Αειπάρθενε, συ επάκουσόν μου, και ειρήνευσον τον βίον μου.

Διάσωσον Παρθενομάρτυς του ψόγου Αικατερίνα, εκ ποικίλων αρρωστημάτων και θλίψεων, τους εκζητούντας την θείαν σου προστασίαν.

Άχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Ο Ιερεύς μνημονεύει ως δεδήλωται. Και μετά την εκφώνησιν ψάλλεται.

Κοντάκιον. Ήχος β'. Ευσπλαχνίας υπάρχουσα. Ευσπλαχνία χρωμένη ω σεμνή, ευμενώς τας ικεσίας ημών ενωτίζου, όρεξον ημίν την σην αντίληψιν, βλύσον των χαρίτων σου τα ρεύματα, τοις σοι καταφεύγουσιν, εκ πόθου εκάστοτε, Αικατερίνα Μαρτύρων αγαλλίαμα.

Προκείμενον.

Υπομένων υπέμεινα τον Κύριον, και προσέσχε μοι, και εισήκουσε της δεήσεώς μου.

Στίχος: Και έστησεν επί πέτραν τους πόδας μου, και κατηύθυνε τα διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Μάρκον. (Ε'. 4-34).

Τω καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν. Καὶ γυνὴ τις, οὐσα ἐν ρύσει αἵματος ἔτη δώδεκα, καὶ πολλὰ παθούσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μάλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθούσα, ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐλθούσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὀπίσθεν, ἤψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, ἔλεγε γὰρ. Ὅτι, καν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἄψωμαι, σωθήσομαι. Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς, καὶ ἔγνω τὸ σῶματι ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μᾶστιγος. Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγινούς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθούσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ ἔλεγε: Τίς μου ἤψατο τῶν ἱματίων; Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις, τίς μου ἤψατο; Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν. Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὅ γέγονεν ἐπ' αὐτῆ, ἦλθε, καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πάσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε, ὑπάγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι υγιῆς ἀπὸ τῆς μᾶστιγός σου.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου...

Καὶ νυν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Στίχος. Ελέησόν με ὁ Θεός...

Μάρτυς καλλιπάρθενε, Αἰκατερίνα Θεόφρον, ἄνθος
καθαρότητος

καὶ σοφίας ὄργανον, παναρμόνιον, τῶν δεινῶν ρύσαι με, καὶ
σκολιωτάτην, σοφισμάτων τοῦ ἀλάστορος, καὶ ἐν σεμνότητι,
καὶ

δικαιοσύνη πορεύεσθαι, ἀξιώσόν με δέομαι, ἐν τῷ βίῳ τούτῳ τῷ
ρέοντι, ὡς ἀνθεαρέστως, βιώσας τῶν ἀγῆρων ἀγαθῶν, μέτοχος

γένωμαι ένδοξε, τη θερμή δεήσει σου.

Ωδή Ζ΄ . Παίδες Εβραίων.

Ρείθροις πηγών εκ σωτηρίου, καταπρά`υ`νον παθών μου τας
καμίλους, και προς ύδωρ τερπνόν, ζωής και απαθείας,
Αικατερίνα πάνσοφε, ίθυνόν με ταις ευχαίς σου.

Έχουσα Μάρτυς παρρησίαν, τω νυμφίω σου Χριστώ τω
Ζωοδότη, μη ελλίπης αεί, θερμός καθικετεύειν, Αικατερίνα
πάνσοφε, υπέρ των σοι προσιόντων.

Σύναψον Μάρτυς τη αγάπη, και απλότητι και τη φιλαδελφία,
τους την σήν ευλαβώς, αιτούντας μεσιτείαν, και των σκανδάλων
κόπασον, άπασαν οχλαγωγίαν.

Βλέμματι Μάρτυς φιλευσπλάχνω, κατοικτείρησον ημάς
χειμαζομένους, και ειρήνην στερράν, και ψυχικήν γαλήνην,
Αικατερίνα βράβευσον, τοις πιστώς σε ευφημούσι.

Θεοτοκίον.

Έλαιον θείων οικτιρμών σου, και χρηστότητος τον γλυκερόν
χειμάρρουν, τοις εν πόνοις πολλοίς, δεινώς οδυνωμένοις,
επόμβρησον Πανάμωμε, ως κρουνός της ευσπλαχνίας.

Ωδή Η΄ . Τον Βασιλέα.

Ισχύν και ρώμην, κατά παθών ολεθρίων, τη πρεσβεία σου
Αικατερίνα δίδου, τοις υπερυψούσι, τον σε ενισχυκότα.

Άνωθεν σκέπεις, τους ατενίζοντας Μάρτυς, προς την ένθερμον
και κραταιάν σου σκέπην, τούτους λυτρουμένη, πολυειδών
κινδύνων.

Έλεων Μάρτυς, και ευμενή τοις σοίς δούλοις, τον νυμφίον σου
θες ω Αθληφόρε, ως πολλά προς τούτον, ισχύουσα θεόφρον.

Θεοτοκίον

Σωτηριώδη καταφυγήν εύ ειδώς σε, την ελπίδα μου της
σωτηρίας Κόρη, τη σή δυναστεία, ανέθηκα εις τέλος.

Ωδή Θ'. Κυρίως Θεοτόκον

Αγγέλων συμπολίτις, Αικατερίνα ούσα, μη διαλίπης ημάς
εποπτεύουσα, τους ακλινεί διανοία σοι προσανέχοντας.

Μαστίγων ψυχοφθόρων, και πάσης επηρείας, αμεταπτώτους
ημας διαφύλαττε, Αικατερίνα Θεόφρον αξιοθαύμαστε.

Ηλίου του αδύτου, την αίγλην δεχομένη, Αικατερίνα Παρθένων
ωράϊσμα, την της ψυχής μου σκοτόμαιναν αποδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ναόν με φωτοφόρον, της θείας επιπνοίας, δι' εναρέτου ζωής
Κόρη έργασαι, τον αληθή Θεοτόκον ομολογούντά σε.

Και ευθύς ψάλλομεν το.

Άξιόν έστιν ως αληθώς, μακαρίζειν σε την Θεοτόκον, την
Αειμακάριστον, και Παναμώμητον, και Μητέρα του Θεού
ημών.

Την Τιμιωτέραν των Χερουβείμ, και Ενδοξοτέραν ασυγκρίτως
των Σεραφείμ, την αδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκούσαν, την
όντως Θεοτόκον σε μεγαλύνωμεν.

Ο Ιερεύς θυμιά το Άγιον Θυσιαστήριον, τας Αγίας Εικόνας, και
τον Λαόν, ή
τον οίκον όπου ψάλλεται η παράκλησις και ημείς ψάλλομεν τα
παρόντα

Μεγαλυνάρια.

Χαίρε της σοφίας μύστις λαμπρά, και της ευσεβείας δημηγόρος
περιφανής. Χαίροις παρθενίας, η εύπνουσ μυροθήκη,
Αικατερίνα

Μάρτυς, αξιοθαύμαστε.

Σώματος εμπρέπουσα καλλονή, καλή και ωραία, αναδείχθης και την ψυχήν, τω ωραίω κάλλει, υπέρ υιούς ανθρώπων, και τούτω ενυμφεύθης αφθόρως ένδοξε.

Χαίροις καλλιπάρθενε ευκλεής, χαίροις των Παρθένων, και Μαρτύρων η κορωνίς. Χαίροις του Σωτήρος, η πανολβία νύμφη, σεμνή Αικατερίνα ημών βοήθεια.

Της Αλεξανδρείας ώφθης βλαστός, και Σιναίου όρους, αντιλήπτωρ και αρωγή, και πάσης Εκκλησίας, λαμπάς τηλαυγεστάτη, Αικατερίνα άνθος αγνείας εύοσμον.

Πρόσωπον προς πρόσωπον τον Χριστόν, αγλαώς ορώσα, τον νυμφίον σου τον σεπτόν, αυτόν εκδυσώπει, σοφή Αικατερίνα, ημίν παρασχεθήναι, πταισμάτων άφεσιν.

Σκέπη και αντίληψις και φρουρός, έσο Αθληφόρε, τοις τιμώσί σε ευλαβώς, νόσων και κινδύνων, και πάσης άλλης βλάβης, ημάς εκρυομένη, ταις ικεσίαις σου.

Πάσαι των Αγγέλων...

Τρισάγιον. Το τροπάριον. Ήχος πλ. α΄.

Τον Συνάναρχον Λόγον.

Την Πανεύφημον νύμφην Χριστού υμνήσωμεν, Αικατερίναν την θείαν και πολιούχον Σινά, την βοήθειαν ημών και αντίληψιν, ότι εφίμωσε λαμπρώς, τους κομψούς των ασεβών του Πνεύματος τη δυνάμει. Και νυν ως Μάρτυς στεφθείσα, αιτείται πάσι το μέγα έλεος.

Είτα Προσόμοιον. Ἦχος Β΄, Ὅτε εκ του ξύλου.
Μάρτυς καλλιπάρθενε Χριστού, νύμφη ευκλεής του Σωτήρος,
Αικατερίνα σοφή, σώζε τους ικέτας σου, εκ πάσης θλίψεως, και
δεινών περιστάσεων, και νόσων και πόνων, και πάσης
φαυλότητος του κοσμοκράτορος. Σού γαρ η πρεσβεία μεγίστην,
κέκτηται ισχύν Αθληφόρε. Μη ουν υπερίδης τους τιμώντας σε.